

ВЪ СВОБОДНА МАКЕДОНИЯ

СТРАНИЦА ИЗЪ ВОЙНИШКИЯ МИ ДНЕВНИКЪ

Рано сутринята надъ Бабуна-
планина се поповдигна розова
мъгла. Ние се изплашихме:

— Ще вали цѣлтъ день!

Старитѣ балканджии се за-
смѣха:

— Хайде-де! И днесъ ако ва-
ли — чудо ще бжде!

— Ами мъглата? — запитах-
ме ние.

— Остави мъглата настрана,
сине! — отсѣче дѣдо Спиро. —
По нея си знаемъ ние, че дѣждъ
не пада кога да е! И тогава има-
ше мъгла!

— Кога тогава, дѣдо?

Едно време... Нали ще оти-
демъ тамъ — ще видите! Още
го помня — момчерлакъ бѣше...

— Кой, дѣдо Спиро?

Старецътъ махна съ ржка, из-
бърса една сълза отъ лѣвата си
буза и бързо започна да пълни
малката си глинена луличка. То-
ва бѣше знакъ, че нѣма да раз-
казва повече. Познавахме го ве-
че отдавна и бѣхме свикнали на
обичаитѣ му.

Започнахме да се стѣгаме бър-
зо. А войнишкото стѣгане е лѣс-
но: щомъ си лъснешъ ботуши-
тѣ и запашешъ на кръста си
широкия ремъкъ съ ножа — ве-

че си готовъ. Женитѣ донесоха
да закусимъ: проста и богата
българска закуска — млѣко, медъ,
сирене и широки порѣзници пше-
ниченъ хлѣбъ.

— Да вървимъ!

Дѣдо Спиро очука луличката
си въ каменния первазъ на огни-
щето, тикна я въ пояса си и
тръгна предъ насъ.

Догонихъ го до пжтната порта.

— Има два пжтя — рече той.

— Единиятъ е по-хубавъ, но е
далечко. А другиятъ е козя пж-
тека, но по него ще стигнемъ
преди да се издигне високо слън-
цето и да напече. Хайде да по-
бързае!

Лекъ е пжтътъ и планината.
Гърдитѣ дишатъ бързо, сърдца-
та биятъ въ самитѣ слѣпи очи,
но очитѣ се пълнятъ съ красо-
тата и прелестята на пролѣтното
утро. Сгушена въ храститѣ птич-
ка съ пѣргави звуци изказва ра-
достята си отъ изгрѣлата сво-
бода. Едно орле подскача на
една скала и се опитва да лети.
Въ немощния плѣсъкъ на кри-
лата му се долавя:

— Азъ ще стана голѣма и
силна птица. Ще летя надъ пла-
нинитѣ на свободна Македония